

на тия или ония обществени интереси, за прокарване на тия или ония цѣли. Щомъ е така, то ясно е, че социалистическата партия трѣбва да се стреми да изтрѣгне кърмилото на властта отъ рѣцѣтъ на имотнитѣ класи. Но това нѣма да означава „унищожаване на държавата“; би било дѣтинство да се напушта кърмилото на властта тъкмо тогава, когато то може да се употреби най-ползовито, когато е най-много нужна една принудителна организация. Ако пролетариатътъ се задоволише съ минутна побѣда надъ буржуазията, а сетнѣ оставяше нѣщата да си текатъ сами по своя лѣтъ, какво щѣше да излезе? На другия день враговетѣ на пролетариата пакъ би пипнали властта въ свои рѣцѣ!

Единъ френски писателъ остроумно се е изразилъ, че цѣлото анархическо „законодателство“ може да се сведе до долнитѣ два члена:

§ 1. Въвежда се анархическата наредба.

§ 2. Никой не е длъженъ да се съобразява съ § 1.

Подобна „свобода“ би отнела силата на всѣка обществена реформа и враговетѣ на

